Publicerad 2010-06-17 21:59 av jag?

Visna löv och gråa stenar

Jag stannar upp, stiger av cykeln.
Framför mig ligger en kyrkogård. Allt är tyst.

Går längs raderna av gravar.

Jag kände ingen på denna sista viloplats, men tystnaden och den melankoliska bitterhet gör mig trygg.
Den får mig att känna mig säker, den gör mig varm.

Jag går fram till en av gravarna, en liggande stenplatta. Den är övertäckt med löv, de mörkröda rosorna är för länge sedan vissna. Plockar försiktigt bort löven.
På stenen står det med vackert ingraverade bokstäver: “Min första sovplats”
Under står det "06/11/1993 - 06/11/1993."

Stenarna bara fortsätter, alla lika tysta, lika livlösa som sina ägare.

De är inget annat än bitar utav sten, stående på jord och några benrester, ändock har man behagat ställa upp dem, som en terrakotta-arme av tårar.

Min kommer vara av is. Den kommer att stå under en pil, ensam och kall.
Den kommer liksom jag själv att smälta ned efter vårens ljumna skurar.

Endast vindarna viner i trädet.

Texten är utskriven från Poeter.se
Författaren jag? med Poeter.se id #33677 innehar upphovsrätten